

26 februarie – 4 martie

Isus ne deschide calea prin perdeaua dinăuntru

Textul de memorat: „Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.” (Evrei 9:24)

Când s-au întors de la Muntele Măslinilor, imediat după ce Isus Se înălțase la cer, ucenicii au fost plini de simțământul bucuriei și al victoriei. Învățătorul și Prietenul lor ocupa o poziție de autoritate asupra lumii și îi invitase să se apropie de Dumnezeu în Numele Său, cu încrederea absolută că Tatăl avea să răspundă în mod favorabil rugăciunilor lor (Ioan 14:13,14). Chiar dacă ei rămâneau în lume și urmau să fie atacați de forțele celui rău, nădejdea lor rămânea tare. Ei știau că Isus Se ridica la cer ca să le pregătească un loc (Ioan 14:1-3). Știau că Isus era Căpetenia mântuirii lor și că, prin sângele Său, le deschisese o cale spre patria cerească.

Înălțarea lui Isus la cer ocupă un loc central în teologia cărții Evrei. Ea marchează începutul guvernării lui Isus și al lucrării Sale de Mare-Preot în favoarea noastră și, cel mai important, momentul inaugurării noului legământ, prin care noi ne putem apropia de Dumnezeu cu deplină încredere, prin credință. Acum este privilegiul nostru să venim cu încredere în prezența lui Dumnezeu prin Isus și prin meritele neprihănirii Sale.

Duminică, 27 februarie – Isus înaintea Tatălui

1. Citește Evrei 9:24. Care a fost scopul înălțării lui Isus la cer?

Dumnezeu le spusese copiilor lui Israel că toți bărbații trebuiau să se ducă de trei ori pe an la Ierusalim ca „să se înfățișeze înaintea Domnului Dumnezeu” cu un dar. Ocaziile stabilite erau Paștele (Sărbătoarea Azimilor), Sărbătoarea Secerișului sau Sărbătoarea Săptămânilor și Sărbătoarea Roadelor sau Sărbătoarea Corturilor (Exodul 23:14-17; Deuteronomul 16:16). Paștele era o comemorare a eliberării poporului din Egipt. La Sărbătoarea Săptămânilor (Cincizecimea) se prăznuia seceratul grâului și, începând cu perioada Noului Testament, ea a fost asociată cu darea Legii la Sinai. Sărbătoarea Corturilor comemora grija lui Dumnezeu față de copiii lui Israel în timpul șederii lor în pustie. Potrivit Noului Testament, toate sărbătorile din Vechiul Testament aveau și o semnificație profetică.

Evrei 9:24 descrie înălțarea lui Isus în prezența Tatălui. El S-a dus în sanctuarul ceresc, adevăratul „locaș de închinare”, ca „să Se înfățișeze” înaintea lui Dumnezeu cu o jertfă mai bună (Evrei 9:23,24) - și anume, cu propriul sânge.

Isus a împlinit cu o acuratețe uimitoare semnificația profetică a sărbătorilor din timpul peregrinărilor poporului. El a murit în ziua pregătirii Paștelor, în ceasul al nouălea, care era momentul în care mielul de Paște era sacrificat (Ioan 19:14; Matei 27:45-50). Isus a înviat în a treia zi și S-a înălțat la cer ca să primească asigurarea că sacrificiul Său fusese acceptat (Ioan 20:17; 1 Corinteni 15:20), atunci când preotul trebuia să lege snopul de seceriș, care reprezenta pârga sau primele roade (Leviticul 23:10-12). Apoi, patruzeci de zile mai târziu El s-a înălțat la cer ca să șadă la dreapta lui Dumnezeu și să inaugureze legământul cel nou, în Ziua Cincizecimii (Faptele 1, 2).

Scopul acestui pelerinaj în Israelul din vechime era acela ca fiecare credincios să se arate înaintea lui Dumnezeu (Psalmii 42:2). Aceasta însemna experimentarea harului Său (Psalmii 17:15). În mod similar, expresia din limba ebraică „a căuta Fața lui Dumnezeu” însemna a-I cere ajutorul lui Dumnezeu (2 Cronici 7:14; Psalmii 27:8; Psalmii 105:4). Aceasta este semnificația înălțării lui Isus la cer, în cartea

Evrei. El S-a suit la Dumnezeu cu sacrificiul Său desăvârșit și, de asemenea, ca înainte-mergător în prezența Tatălui (Evrei 6:19,20).

De ce realitatea a ceea ce Hristos a făcut pentru noi la cruce și a lucrării pe care o face acum, în cer, ar trebui să ne dea asigurarea mântuirii?

Luni, 28 februarie – Invitația lui Dumnezeu

2. Citește Evrei 12:18-21. Care a fost experiența poporului Israel la Sinai?

Când Dumnezeu i-a chemat pe copiii lui Israel să iasă din Egipt, planul Său fost acela de a lega o relație personală, strânsă, cu ei. El a zis: „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine” (Exodul 19:4).

Prin Moise, deci, Dumnezeu a dat poporului instrucțiunile necesare ca să se pregătească să-L întâlnească pe Dumnezeu. În primul rând, israeliții aveau nevoie să se sfințească (Exodul 19:10-15). Aceia care veneau la poalele muntelui fără o pregătire prealabilă mureau. Cu toate acestea, după ce poporul se pregătise timp de două zile, Dumnezeu i-a poruncit să „[înainteze] spre munte”, „când va suna trâmbița” în a treia zi (Exodul 19:13). El dorea ca israeliții să aibă parte de experiența pe care Moise și liderii lor au avut-o mai târziu, când au urcat pe munte și „au văzut pe Dumnezeu, și totuși au mâncat și au băut” (Exodul 24:9-11). Mai târziu, copiii lui Israel și-au dat seama că văzuseră slava lui Dumnezeu și că Dumnezeu le-a vorbit „unor oameni, și totuși au rămas vii” (Deuteronomul 5:24). Dar, când momentul a sosit, le-a lipsit credința. Ani după aceea, Moise a explicat: „Căci vă era frică de foc și nu v-ați suit pe munte” (Deuteronomul 5:5). Ei i-au cerut lui Moise să fie intermediarul lor (Deuteronomul 5:25-27; compară cu Exodul 20:18-21).

Manifestarea sfințeniei lui Dumnezeu la muntele Sinai a avut scopul de a-i învăța pe israeliți „să se teamă” de El sau să-L respecte. „Frica de Domnul” are ca urmare viața, înțelepciunea și cinstea (Deuteronomul 4:10; compară cu Psalmii 111:10; Proverbele 1:7; 9:10; 10:27). De asemenea, un alt scop a fost acela de a-i învăța că El este plin de îndurare și milostiv (Exodul 34:4-8). În cartea Evrei, evenimentele de la Sinai sunt descrise după ce se spune că Moise le-a reamintit israeliților despre lipsa lor de credință, despre apostazia lor când și-au făcut un vițel de aur și despre cât de teamă i-a fost să se întâlnească atunci cu Dumnezeu din cauza păcatului lor (Deuteronomul 9:19). Reacția poporului nu a constituit planul lui Dumnezeu pentru ei, ci, dimpotrivă, ea a fost urmarea lipsei lor de credincioșie.

De ce, datorită lui Isus, nu ar trebui să ne fie frică să ne apropiem de un Dumnezeu sfânt? Care sunt totuși condițiile pe care trebuie să le împlinim ca să ne putem apropia de El?

Marti, 1 martie – Nevoia de o perdea

Perdelele au o dublă funcție. Termenul pe care epistola îl folosește pentru „perdea” (*katepetasma*) s-ar putea referi la perdeaua de la poarta curții (Exodul 38:18), la perdeaua de la intrarea cortului, în prima încăpere (Exodul 36:37), sau la perdeaua din interior, care despărțea Locul Sfânt de Locul Preasfânt (Exodul 26:31-35). Aceste trei perdele constituiau atât intrări, cât și hotare pe care doar unii oameni le puteau trece.

3. Citește Leviticul 16:1,2 și Leviticul 10:1-3. Ce avertizare descoperim aici?

Perdeaua reprezenta un mijloc de protecție pentru preoți atunci când slujeau înaintea unui Dumnezeu sfânt. După păcatul închinării la vițelul de aur, Dumnezeu i-a spus lui Moise că nu avea să-i însoțească pe drumul spre Țara Promisă ca nu cumva să-i nimicească din cauză că erau „un popor încăpățânat” (Exodul 33:3). În consecință, Moise a luat cortul lui, numit inițial „cortul întâlnirii” și l-a așezat mai departe, în afara taberei (Exodul 33:7). Totuși, după ce Moise a mijlocit pentru ei, Dumnezeu a fost de acord să-i însoțească (Exodul 33:12-12), dar a stabilit mai multe măsuri pentru a-i proteja, cât timp se afla în mijlocul lor.

De exemplu, poporul își așeza tabăra într-o ordine strictă, care permitea crearea unei suprafețe pătrate libere, în centrul căreia era montat sanctuarul (numit și el tot „cortul întâlnirii” - n.r.). În plus, leviții își așezau corturile în jurul acestuia pentru a păzi sanctuarul și mobilierul acestuia de străinii care se puteau apropia (Numeri 1:51; 3:10). De fapt, ei erau un fel de perdea care apăra poporul: „Dar leviții să tabere în jurul cortului întâlnirii, pentru ca să nu izbucnească mânia Mea împotriva adunării copiilor lui Israel, și leviții să aibă paza corului întâlnirii” (Numeri 1:53).

Și Isus, ca Preot al nostru, a fost perdeaua noastră. Odată cu întruparea Fiului, Dumnezeu Și-a așezat cortul în mijlocul nostru și a făcut posibil ca noi să contemplăm slava Sa (Ioan 1:14-18). A făcut posibil ca El, un Dumnezeu sfânt, să locuiască în mijlocul unui popor nedesăvârșit.

Gândește-te ce a însemnat ca Dumnezeu, Creatorul, Cel care a făcut universul, să locuiască în mijlocul poporului Său, care, la data aceea, era un popor de sclavi fugari. Ce ne spune acest lucru despre cât de aproape de noi poate fi Dumnezeu?

Miercuri, 2 martie – Calea cea nouă și vie

4. Citește Evrei 10:19-22. Ce invitație ni se face în acest pasaj?

Cartea Evrei afirmă că Isus a intrat în sanctuarul ceresc și ne invită să-I urmăm exemplul. Acest adevăr rezonază cu noțiunea introdusă anterior, potrivit căreia Isus este „Căpetenia” și înainte-mergătorul credincioșilor (Evrei 2:10; 6:19,20; 12:2). „Calea cea nouă și vie” reprezintă legământul cel nou pe care Isus l-a inaugurat prin jertfa și înălțarea Sa la cer. Expresia „nouă și vie” contrastează cu descrierea vechiului legământ ca fiind „vechi, [...] îmbătrânit” (Evrei 8:13). Legământul cel nou, care a adus iertare și a pus Legea în inima noastră, este cel care a făcut posibil ca noi să ne apropiem de Dumnezeu cu încredere, nu datorită meritelor noastre, a ceea ce am făcut noi, ci doar datorită a ceea ce Isus a făcut pentru noi, împlinind toate obligațiile legământului.

În cartea Evrei se subliniază că inaugurarea vechiului legământ a presupus și inaugurarea sanctuarului și consacrarea preoților (Evrei 9:18-21; compară cu Exodul 40; Leviticul 8, 9). Scopul legământului a fost acela de a crea o relație strânsă între Dumnezeu și poporul Său (Exodul 19:4-6). Când copiii lui Israel au acceptat să intre în această relație, Dumnezeu a poruncit imediat să fie construit un sanctuar, pentru ca El să poată locui printre ei. Inaugurarea cortului întâlnirii și prezența lui Dumnezeu în mijlocul poporului au constituit momentul în care legământul dintre Dumnezeu și popor a fost finalizat.

Același lucru este valabil și în dreptul noului legământ. Acesta implică începutul lucrării de Mare-Preot a lui Isus în dreptul nostru (Evrei 5:1-10; 7:1-8:13).

Înălțarea lui Isus la cer în prezența Tatălui a marcat începutul unei noi epoci pentru poporul lui Dumnezeu. Zaharia 3 menționează că Satana a venit în prezența lui Dumnezeu pentru a-i acuza pe copiii Săi, reprezentați în persoana marelui-preot Iosua. Este vorba despre același acuzator care a pus la îndoială loialitatea lui Iov față de Dumnezeu (Iov 1, 2). Dar, odată cu sacrificiul lui Isus, Satana a fost izgonit din cer (Apocalipsa 12:7-12; compară cu Ioan 12:31; 16:11). Acum, Isus este Cel care mijlocește pentru noi și, prin jertfa și prin credințioșia Lui, El cere ca noi să fim mântuiți!

Dacă i s-ar permite, ce acuzații ar aduce Satana împotriva ta înaintea lui Dumnezeu? Deși el este un mincinos, cât de mult ar trebui să mintă despre tine ca să obțină condamnarea ta? Care este singura ta speranță?

Joi, 3 martie – Ei vor vedea fața Lui

5. În ce sens ne-am apropiat de Ierusalimul ceresc, de prezența lui Dumnezeu? Evrei 12:22-24

Se spune că cei credincioși „s-au apropiat” de muntele Sionului, Ierusalimul ceresc, prin credință. În sensul acesta, experiența lor reprezintă o anticipare a viitorului. Prin urmare, Ierusalimul ceresc aparține de domeniul lucrurilor „nădăjduite” și care „nu se văd”, dar care ne sunt totuși asigurate prin credință

Studiu Biblic, Trim. I, 2022 – La sfârșitul acestor zile: Mesajul cărții Evrei

(Evrei 11:1). Deși este adevărat, nu acesta este sensul complet al pasajului pe care îl analizăm. De asemenea, și noi am ajuns la muntele Sion, chiar în prezența lui Dumnezeu, prin Reprezentantul nostru, Isus (Efeseni 2:5,6; Coloseni 3:1). Înălțarea lui Isus nu este o chestiune de credință, ci un fapt. Dimensiunea istorică a înălțării lui Isus este cea care dă o forță irezistibilă îndemnului din Evrei de a rămâne tari în mărturisirea noastră (Evrei 4:14; 10:23). Pavel spune: „Astfel, fiindcă avem un Mare-Preot însemnat, care a străbătut cerurile, [...] să ne apropiem dar cu deplină încredere [...]” (Evrei 4:14,16).

Prin urmare, noi am ajuns deja acolo prin Reprezentantul nostru și ar trebui să acționăm în consecință. Prin El, noi am „gustat darul ceresc și [...] Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor” (Evrei 6:4,5). Realitatea înălțării lui Isus la cer și a lucrării Sale în sanctuarul ceresc este „o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită” (Evrei 6:19), garanția că făgăduințele care ne-au fost făcute sunt întemeiate și demne de a fi crezute (Evrei 7:22). Pentru noi, credința are o ancoră în istorie, se bazează pe un fapt istoric.

Totuși, planul lui Dumnezeu va fi împlinit nu doar în Isus, ci și în noi. Am văzut că înălțarea lui Isus a împlinit tipologia primelor două călătorii pe care poporul trebuia să le facă în fiecare an la Ierusalim, și anume cu ocazia Sărbătorii Paștelui și cu cea a Sărbătorii Secerișului (sau a Săptămânilor). Potrivit cărților Evrei și Apocalipsa, ultimul pelerinaj care trebuia făcut, cel cu ocazia Sărbătorii Roadelor, sau a Corturilor, încă trebuie să se împlinească. Ocazia aceasta o vom sărbători cu Isus, când vom fi în „cetatea [...] al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu”, în patria cerească (Evrei 11:10,13-16). Nu vom construi corturi, ci cortul lui Dumnezeu va coborî din ceruri și vom locui cu El pentru totdeauna (Apocalipsa 7:15-17; 21:1-4; 22:1-5; Numeri 6:24-26).

Cum să facem ca făgăduința vieții veșnice să fie reală pentru noi, acum, într-o lume plină de durere și de suferință? Ce răspuns le poți oferi acelor care spun că toate acestea sunt doar o fantezie care să ne ajute să suportăm mai bine viața aici și acum?

Vineri, 4 martie – Un gând de încheiere

„Înălțarea lui Isus la cer a fost semnalul că urmașii Lui urmau să primească binecuvântata făgăduință. Pentru aceasta, ei trebuiau să aștepte mai înainte de a începe lucrarea lor. Când Hristos a trecut prin porțile cerului, El a fost întronat în mijlocul adorării îngerilor. De îndată ce această ceremonie s-a încheiat, Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor în torente bogate, și Hristos a fost cu adevărat proslăvit, chiar cu slava pe care o avusese la Tatăl din veșnicie. Revărsarea Duhului Sfânt din Ziua Cincizecimii a fost comunicarea din partea Cerului că întronarea Mântuitorului a avut loc. Potrivit făgăduinței Sale, El a trimis din ceruri Duhul Sfânt asupra urmașilor Săi, ca un semn că El a primit, ca Preot și Împărat, toată puterea în cer și pe pământ și că El era Cel Uns peste poporul Său. [...] Ei puteau vorbi cu certitudine despre Numele lui Isus. Nu era El Prietenul și Fratele lor mai mare? Aduși în strânsă comuniune cu Hristos, ei stăteau cu El în locurile cerești. În ce cuvinte arzătoare își îmbrăcau ei ideile când dădeau mărturie despre El!” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, pp. 38, 46.

STUDIU LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Geneza 38-44

1. Despre cine și în ce loc se spune că „nimic nu se făcea acolo decât prin el”?
2. Ce fel de om trebuia să aleagă faraonul pentru a-l pune în fruntea țării Egiptului?
3. Cine a spus „toate acestea pe mine mă lovesc” și în ce context?
4. Cine s-a oferit să rămână în locul lui Beniamin, ca rob al lui Iosif?

Evanghelizare, Secțiunea 18, subcapitolul „Minunile nu sunt o dovadă ale adevărului”

5. Ce s-ar întâmpla dacă, în loc de a înființa sanatorii, s-ar face rugăciuni pentru miracole?